

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.323/2021/8.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a felperesi képviselő (Cím4, ügyintéző: dr. Harka Ödön ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) **felperesnek**, a alperesi képviselő (jogi képviselő címe1) által képviselt **Alperes1** (Cím1) **alperes** ellen munkabér iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 5.M.70.403/2021/11. számú ítélete ellen az alperes 12. sorszámu fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy – külön felhívásra – fizessen meg az államnak 801.926 (nyolcszázegyezer-kilencszázhuszonhat) fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felek 2017. november 1. napján létesítettek határozatlan időre szóló munkaviszonyt szervezeti irányítási elemző és szervező munkakör betöltésére. A munkaszerződés 4.1. pontjában a felperes személyi alapbérét 1.400.000 forintban határozták meg.

[2] A felek között 2021. január 29. napján „Megállapodás” jött létre, miszerint a munkaviszonyt 2021. január 31. napjával közös megegyezéssel megszüntetik. A Megállapodás 3.1. pontjában az alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy a felperes részére legkésőbb 2021. február 05. napjáig maradéktalanul megfizeti a 2020. és 2021. években ki nem fizetett munkabérét, továbbá tárgyévi, arányos, ki nem vett szabadságának pénzbeli

ellenértékét. A 3.1. pont azt is tartalmazta, hogy a felperest a fenti jogcímenek megillető juttatás összecszerűségét külön okiratban rögzítik.

[3] A felek között 2021. február 05. napján „Megállapodás” jött létre a munkabér összecszerűsége vonatkozásában, és azt nettó 6.672.613 forintban határozták meg.

[4] Az alperes a Megállapodásban foglaltak ellenére a felperes részére az abban szereplő összeget nem fizette meg.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme

[5] A felperes pontosított keresetében kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest bruttó 10.024.077 forint munkabér jogcímű tőkekövetelés, ezen összeg után kamat, valamint perköltség megfizetésére. A felperes az eljárás során megjelölte a keresete számítási módját. Előadta, hogy az alperes készítette el a peres iratokhoz csatolt, a munkaviszony megszüntetése tárgyában keletkezett iratokat, így az alperes határozta meg a munkabért gyűjtő jogcímenként a követelése kapcsán.

[6] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[7] Előadta, hogy a felperes a keresetét bruttó 10.024.077 forint megfizetésére terjesztette elő, azonban egyetlen jogcímenként a munkabért tüntette fel, mely nem tartalmazta a napidíjat és a szabadságmegváltást. Mindezek alapján a felperes kereseti kérelme nem volt megállapítható és nem volt határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek bruttó 10.024.077 forintot, ezen összeg után kamatot, valamint perköltséget.

[9] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes írásbeli ellenkérelmében valójában csak alaki kifogást terjesztett elő a kereseti kérelem határozottsága kapcsán. A bíróság az alaki kifogást megalapozatlannak tartotta, mivel a felperes a keresetlevelében munkabér címen igényelte a követelést oly módon, ahogy a Megállapodásban foglalt

munkabér nettó összegét tüntette fel. Ugyanakkor az alperes nem részletezte, hogy pontosan milyen részösszegekből, milyen hónapokra számította ki a munkabérigényt.

[10] Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes határozott kereseti kérelmet terjesztett elő, melyben leírta a releváns körülményeket, az azok alapjául szolgáló iratokat csatolta, melyek a kereseti kérelme elbíráláshoz szükségesek voltak.

[11] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperes aláírta a Megállapodást, tehát tisztában kellett lennie azzal, hogy milyen részösszegekből tevődik össze a felperes követelése. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a per eldöntése szempontjából kizárólag az bírt jelentőséggel, hogy az alperes érdemi védekezést nem terjesztett elő, ezért a bíróság alkalmazhatónak találta a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 203.§ (2) bekezdésében foglaltakat.

[12] A bíróság megállapította, hogy a felek között létrejött megállapodás alapján az alperesnek bruttó 10.024.077 forint összegű munkabér fizetési kötelezettsége keletkezett, mely kifizetésnek nem tett eleget, így a bíróság kötelezte az alperest ezen összeg kifizetésére.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[13] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte.

Álláspontja szerint a felperes keresetlevelében kizárólag munkabért jelölt meg jogcímként, de a peres eljárás során kereseti kérelmét módosította és abban eltérő jogcímeket is megjelölt. Az elsőfokú bíróság azonban ezen ellentmondást nem oldotta fel, így a fenti eljárásával megsértette a Pp. 341.§ (1) bekezdését és a Pp. 346.§ (5) bekezdését.

[14] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes tényállása és érdemi döntése alapján.

Előadta, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során az írásbeli ellenkérelmében mindösszesen alaki kifogást terjesztett elő a felperesi kereset vonatkozásában. Hivatkozott arra, hogy a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) rendelkezései nem tiltják azt, hogy a felek a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése során a munkavállaló részére fizetendő munkabér összegét nettó módon határozzák meg. Előadta továbbá, hogy az elsőfokú eljárás során csatolta az alperes által készített iratokat, ahol maga az alperes határozta meg a munkabért a felperes követelésének gyűjtő jogcímenként. Az alperes nem vitatta sem az ellenkérelmében, sem a későbbi beadványában a becsatolt okirati bizonyítékok tartalmát, azokat összegében, jogcímeiben és esedékességében is elismerte.

[15] A felperes követelésének jogcíme körében hivatkozott az Mt. egyenlő bánásmódra vonatkozó szabályaira, melynek körében a jogalkotó általános jelleggel határozta meg a munkabér fogalma kapcsán azt, hogy munkabérnek minősül minden „a munkaviszony alapján közvetlenül vagy közvetve nyújtott pénzbeli és természetbeni juttatás”. A hivatkozott törvényi fogalom körében a felperes álláspontja beletartozik a személyi alaphár, a kiküldetés napidíja, illetve a fizetett szabadság megváltásának ellenértéke is.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

[16] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[17] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, az érdemi döntésével is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[18] A Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371.§ (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények.

[19] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[20] A felek között 2021. február 5. napján Megállapodás jött létre a munkabérösszegeztetés tárgyában, ahol a jogcím munkabérként került megjelölésre, melynek összege nettó 6.672.613 forint volt.

[21] A felperes a pontosított kereseti kérelmében azt kérte a bíróságtól, hogy az alperest bruttó 10.024.077 forint munkabér jogcímű tőkekövetelés, valamint ezen összeg után kamat és perkölség megfizetésére kötelezze.

[22] Az alperes által nem vitatottan a Megállapodás tárgya alapját képező iratokat az alperes határozta meg, melyeket a felek elfogadtak.

[23] Az Mt. 14. §-a kimondja, hogy az e törvényben szabályozott megállapodás a felek kölcsönös és egybehangzó jognyilatkozatával jön létre.

[24] A Kommentár a Munka törvénykönyvéről rögzíti, miszerint az Mt. e törvényi megfogalmazásban nem a szerződés kifejezést használja, hanem általában a megállapodást, mint egy magasabb szintű fogalmat. A megállapodás ebben a kontextusban egyben joghatás, ugyanakkor jogi tény is, amelynek újabb joghatása a munkaviszony. A felek akaratnyilatkozatának tartalmaznia kell azok a lényeges kellékeket (tartalmi elemeket), amelyek szükségesek a kívánt cél eléréséhez. Miután a megállapodás létrejöttéhez a felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozatára van szükség, a megállapodás létrejöttének folyamatában elengedhetetlen az együttműködés.

A megállapodásnak az egyik lényeges problematikája a felek nyilatkozatának értelmezése. A Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:8. § (1) bekezdése értelmében a szerződéses nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogy azt a címezettnek, a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset összesz körülményeire tekintettel, a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

[25] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a Megállapodásban a felek egyértelműen munkabért határozták meg jogcímként tartalmazták, mely alapján a felperes ugyanezen a jogcímen terjesztette elő a kereseti követelését.

[26] Az Mt. 28.§ (1) bekezdése szerint a megállapodás megtámadható, ha annak megkötésekor a fél valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, feltéve, ha a tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette. A megállapodást bármelyik fél megtámadhatja, ha a szerződéskötéskor lényeges körülményben ugyanabban a téves feltevésben voltak. Lényeges körülményre vonatkozik a tévedés akkor, ha annak ismeretében a fél nem, vagy tartalommal kötötte volna meg a szerződést.

[27] Az Mt. 28.§ (7) bekezdése szerint a megtámadás határideje 30 nap, amely a tévedés felismerésétől vagy a jogellenes fenyegetés megszűnésétől kezdődik. A megtámadási határidőre az elévülés szabályai megfelelően irányadók azzal, hogy hat hónap elteltével a megtámadás joga nem gyakorolható.

[28] Figyelemmel arra, hogy az alperes a Megállapodást nem támadta meg, így azt érvényesnek kell tekinteni, az abban foglaltak tartalmazzák a felek akaratát.

[29] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, hogy az alperes nem vitatta a Megállapodásban foglaltakat, így a munkabérfizetési kötelezettsége megállapítható. Az elsőfokú ítélet helytálló abból a szempontból is, hogy az alperes érdemi védekezést nem terjesztett elő, azaz nem részletezte, illetve bizonyítékokkal nem támasztotta alá, hogy a megállapodásban foglalt összeget miért nem tekinti teljeskörűen munkabérnek.

[30] A másodfokú bíróság egyebekben rámutat arra, hogy a BDT.2021.44.21. számú döntése szerint a bíróság az egész peres eljárás alatt az érvényesíteni kívánt joghoz, ezen felül a másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a fellebbezés korlátaival is kötve van. Ezért a másodfokú bíróság – ide nem értve a jogállítást, a másodfokú eljárásban megengedett megváltoztatását – az elsőfokú ítéletet nem bírálhatja felül a keresettel érvényesített jogtól eltérő, a fellebbezésben megjelölt jogalapon.

[31] A másodfokú bíróság a fentiek alapján a rendelkező rész szerint határozott.

Záró rész

[32] Figyelemmel arra, hogy a pernyertes felperes a fellebbezési eljárásban perköltségigényt nem terjesztett elő, ezért a bíróság mellőzte a perköltség kiszabását a Pp. 81.§-83. §-a alapján.

[33] Az alperes a fellebbezési illeték megfizetésére köteles az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§ (1) bekezdése alapján.

[34] Az ítélet a Pp. 376.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül került elbírálásra.

[35] A fellebbezés elleni lehetőséget a Pp. 365.§-a zárja ki.

[36] Budapest, 2022. március 17.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.
bíró